

Jay Dyer: "Multe case regale sunt puternice, dar din spatele scenei"

Scris de Ninel Ganea
Marți, 28 Mai 2013 21:25

Publicam, astazi, ultima parte a interviului cu Jay Dyer, scriitorul din spatele ["jaysanalysis.com"](http://jaysanalysis.com), in care ni se vorbeste despre argumentele reducerii populatiei, relatia dintre ocultism si spionaj, iar in incheiere ni se ofera mai multe recomandari bibliografice.

[English version](#)

Exista vreun argument filozofic/economic/esoteric in favoarea reducerii populatiei? Observam cum mai toate organizatiile importante (Clubul de la Roma, de pilda) sunt obsedate de aceasta chestiune.

Pentru cei care subscriu la "calea mainii stangi", asa cum este ea denumita in ocultism, ea reprezinta ordinea naturala a lucrurilor. In acest context, cel putin pentru cei aflati la nivelele oculte superioare, scopul esoterismului este autodivinizarea, si calea catre acest obiectiv implica in mod necesar distrugerea celor aflati in opozitie. Totul este privit in termeni alchimici, deci fortele haosului, dezordinii si distrugerii sunt vazute ca un fel de mijloace tehnologice care conduc la progres. Se poate observa acest lucru si in conceptul revolutionar de "rau necesar", care face din Revolutia Franceza un bun, deoarece baia de sange si haosul rezultat au condus la aparitia altor revolutii si a "progresului".

Din punct de vedere alchimic, Marea Opera a inaintat prin distrugere, iar ea reprezinta deificarea omului prin lungul mers al istoriei. In aceasta viziune, tehnologia si transhumanismul

Jay Dyer: "Multe case regale sunt puternice, dar din spatele scenei"

Scris de Ninel Ganea
Marți, 28 Mai 2013 21:25

sunt mijloacele pentru atingerea acestei stari, comparabila cu transformarea metalelor de rand in aur: imortalitatea obtinuta prin mijloace rationaliste, promoveice, in loc de Dumnezeu.

La un alt nivel, unii dintre acei ocultisti ar putea vedea reducerea populatiei ca o implinire a dictionului lui Crowley "sclavii vor munci". Doar ca, in acest caz, sclavii vor muri. Potrivit acestei filozofii, masele vor fi sacrificate deoarece ele tin pe loc progresul. Sacrificiul lor trebuie realizat pentru ca elitele sa poata face un salt inainte. Darwin, Marx si Mao aveau cu totii ideea ca distrugerea reprezinta o forma de creatie. Intamplator, exact asta spune Graham Greene in "The Destroyers", asa cum e citat de Donnie in "Donnie Darko".

Se poate vorbi de o fractura intre monarhiile traditionale si regimurile politice moderne?

Incepand cu 1789, revolutiile au distrus efectiv fata exterioara a monarhiilor, doar monarhia britanica pastrand o putere publica, si, fara nicio indoiala, regina Elizabeta si familia ei avand in continuare foarte multa influenta, desi multi oameni cred, in mod gresit, ca sunt doar figuri simbolice. Cred ca revolutiile secolului XVIII si XIX sunt un amestec divers: ne aflam intr-o situatie mai buna intr-un stat cu o tehnocratie sclavaigista decat pe vremea monarhiilor? Suspectez, de asemena, ca multe case regale sunt inca foarte puternice, dar din spatele scenei.

Regina Beatrix si Grupul Bilderberg sunt un bun exemplu, in acest sens, dar multi oameni nu sunt constienti ca "artistocratia neagra" este puternica si au intalniri ale elitelor in Malta, de pilda, desi nu doresc sa intru in conspiratiile protesti despre Malta/iezuism. Cine este interesat, poate consulta istoriile MI6, unde se discuta despre Malta in acest sens. Cat priveste gradul in care monarhii, familiile regale si "aristocratia neagra" se intersecteaza cu republicile moderne si regimurile politice, nu am o pregatire suficienta pentru a discuta in cunostinta de cauza. Multe lucruri scrise de Fritz Springmeier in "Bloodlines of the Illuminati" tind sa se confirme.

Cum ai defini modernitatea? Mai precis, se pot identifica cateva din lucrurile bune aduse omenirii de acest episod istoric?

Nu cred ca Iluminismul si revolutia stiintifica sunt in intregime rele. In mod cert, tehnologia a fost, in linii mari, o binecuvantare, la fel ca si descoperirile medicale sau chiar guvernarea

bazata pe domnia legii si reprezentare politca. Modernitatea este, totusi, produsul acelor miscari si revolte din secolele XVII si XVIII, dar cred ca este ceva dificil de definit, presupunand intotdeauna arbitrariul. In mod cert, nu putem trai in trecut, sperand la reintoarcerea unei perspective idealizate si romantice. Capitalismul reprezinta o realizare insemnata a modernitatii, cred. Globalismul, un produs infricosator al capitalismului, este monopolistic si ne taraste spre o tiranie tehnocratica, asa ca intrevad un sfarsit sumbru pentru "epoca moderna". Modernitatea a dus la postmodernitate, care a fost urmata de nihilism si disolutie. Din acest punct de vedere, filozofii postmoderni pot fi cititi si apreciati, deoarece duc modernismul la concluziile sale logice. E intotdeauna de ajutor sa-i citesti, din acest punct de vedere, asa ca pot recomanda pe cineva ca Foucault pentru asta, desi nu subscriu la filozofia lui. Ne putem uita la modernitate prin ochelari filozofici in functie de cele trei domenii: epistemologie, metafizica si etica. In epistemologie, modernitatea este dominata, inca, de empirismul naiv si scientism, care conduce la relativism sceptic. Metafizica este practic inexistentă si considerata inutila, la fel ca si etica, ceea ce e intrucâtva ironic, deoarece rationalismul Iluminist a crezut ca poate produce o etica utilitarista, obiectiva, asa cum ptuem vedea la Bentham.

Cum se explica conjunctia ocult/pozitivist intr-un personaj ca Francis Bacon? Exista destui care argumenteaza ca aceste tendinte sunt caracteristice pentru vremurile noastre postmoderne.

E doar o opinie personala, dar cred ca personaje precum Galileo, Bacon, Leibniz, Descartes si Newton afisau in public o imagine de practicieni ai rationalismului stiintific, in timp ce in privat, cred ca erau membrii ai unor societati secrete esoterice.

E o chestiune controversata, dar stim cu siguranta ca toti cei amintiti mai sus erau interesati de esoterism, desi nu vreau sa-i pun pe toti la gramada. Leibniz este stralucitor si reprezinta, in fond, o continuare a platonismului. Newton, asa cum au aratat mai multe cercetari, a fost in esenta un alchimist, in primul si in primul rand. Descartes, se speculeaza, a fost asociat cu rozicrucianismul, asa ca nu as fi surprinsa sa descopar ca empirismul a reprezentat doar o fatada, intr-o vreme in care era in buna masura scandalos sa discuti despre esoterism. Profesorul meu coordonator de la Universitate obisnuia sa spuna ca daca l-ai fi imbatat pe Kant, ti-ar fi spus, probabil, ca Leibniz a prins cel mai bine problemele. John Dee, care intamplator a fost si primul 007, este un exemplu minunat, in acest sens. El a fost consilierul geo-politic al reginei Elizabeta, spion si astrolog, dar a fost in acelasi timp un om de stiinta renascentist.

Cat priveste timpurile noastre, am suspiciuni similare ca "inteleptii" moderni accepta de fatada tot ceea ce este declarat la moda si ortodox de "mainstream", cum este de pilda darwinismul, in timp ce in privat au convingeri foarte esoterice. Cred ca ceva de tipul asta s-a intamplat cu

Jay Dyer: "Multe case regale sunt puternice, dar din spatele scenei"

Scris de Ninel Ganea
Marți, 28 Mai 2013 21:25

personaje ca Kurt Godel, Wolfgang Pauli sau Roger Penrose, care sustin ca sunt, interesant, platonisti. Nu spun ca fac parte din societati secrete "per se", doar ca sustin o filozofie, in esenta, platonica, aflata in afara curentului materialist darwinist.

Exista vreo relatie intre serviciile secrete si ocultism?

Absolut. Cum am mentionat, John Dee, primul "007", a fost un astrolog la curte si un ocultist. Aleister Crowley a fost folosit de serviciile britanice pentru a-l pacali de Rudolf Hess sa se parasuteze in Scotia – ideea apartinandu-i lui Ian Fleming. Din moment ce agentiile de securitate si societatile oculte se ocupa de secrete, similaritatile sunt evidente. Aceasta nu inseamna ca toti agentii sunt bagati in ocult, sau viceversa, dar pentru a intelege comunitatile umane, a sti, a intelege si a intra in credintele religioase ale oricarei societati reprezinta ceva crucial, dintr-o perspectiva politica. Intr-adevar, uneori, creatiile religioase sau de cult sunt folosite de serviciile secrete, la fel cum sunt infiltrate Biserica Ortodoxa Rusa sau Vaticanul, fapt mentionat mai sus.

Din punctul meu de vedere, cred ca in desfasurarea actuala a lucrurilor, dar nu intotdeauna directa. De multe ori, societatile oculte sunt folosite ca instrumente de serviciile secrete, dar mare parte din spionajul modern este privat si corporatist, asa ca este mai pragmatic in cele mai multe cazuri, dar in mod cert asociatiile esoterice sunt acolo si nu ar trebui neglijate.

Asa cum comentez des pe siteul meu si cum am mentionat deja, vad o legatura directa intre serviciile secrete si Hollywood pentru scopuri de propaganda, in primul rand, dar de multe ori scenariile sunt intesate cu un anumit scop de teme si simboluri esoterice,

Poti numi, pentru cititorii nostri, cateva din cartile care au avut un impact profund asupra ta in ultimii ani?

E o intrebare dificila. Am fost impresionata de cartea Dr. Farrell "God, History & Dialectic". Mi-a furnizat o noua perspectiva asupra patristicii si teologiei rasaritene, la fel ca si cartea lui Philip Sherrard "The Greek East and the Latin West". "Kabbalah and Exodus" de Z'ev ben Shimon Halevi ofera o analiza foarte buna a simbolismului metafizic din Tabernacul, la fel si lucrarea lui Maimonide "Guide for the Perplexed". "Capitalism: the Unknown Ideal" de Ayn Rand reprezinta o aparare buna a economiei elementare; de asemenea, "Manifestul romantic" este o opera de

Jay Dyer: "Multe case regale sunt puternice, dar din spatele scenei"

Scris de Ninel Ganea
Marți, 28 Mai 2013 21:25

filozofie stralucitoare. "Spiritual Disciplines: Papers From the Eranos Yearbooks", editata de Joseph Campbell, este o culegere excelenta de eseuri de religie comparata, la fel ca si "Sacrul si profanul", de Mircea Eliade. Recomand cartea lui Webster Tarpley "Synthetic Terror" pentru o analiza patrunzatoare si comprehensiva a fenomenului "9/11", la fel ca si alte lucrari geo-politice si spionaj, precum "Secret Affairs" de Mark Curtis, cartea lui Michael Ruppert "Crossing the Rubicon", si lucrarea lui Stephen Dorril "MI6" , dar si Malachi Martin cu "Keys of This Blood". In ceea ce priveste literatura, am fost de-a dreptul impresionat de John Fowles, "Magicianul", si Frank Herbert, "Dune".

Iti multumim frumos pentru acest interviu!

{jcomments on}